

ಶೀರ ಕೆಂಪುಹೊಗೆದೆ.

‘ಹಾಗನ್ನಬೇಡ. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಗಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊ’ ರೋಸಾಲಿಯ ಪಿಸುಗುತ್ತಿದಳು.

ಸಾರಾಳಿಗೆ ಆ ಪಿಯಾನೋದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿ ಬಿದ್ದಾಗಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಮದುವೆಯ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಶ್ರೀಯರನ ಅಪ್ಪಗೆಯಲ್ಲಿ, ಚಂಬನಗಳ ನಡವೆ ಹೊರಳಾಡಬಹುದಾದ ಹಾಸಿಗೆಯ ನೇನಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ದಿನಗಳು ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಸಾಗಿದರೂ ಯಾವ ವಿರೀದಿದಾರನೂ ಒರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ, ವೈದ್ಯನೋಬ್ಬ ಮಾರಣಾತಿಕ ರೋಗಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವವನ ಹಾಗೆ ಕೆಂಬಗೂದಲಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕರೆಗಳು. ಜಾಹೀರಾತನ್ನು ಹಿಂಬಡೆಯಲಾಯಿತು.

‘ಯಾವೋ, ಏನು ಮಾಡೋಣ ಅದನ್ನು?’

‘ಏನು ಮಾಡೋಣ, ಯಾವುದನ್ನು, ರೋಸಾಲಿಯ?’

‘ಪಿಯಾನೋವನ್ನು.’

ಯಾವೋ ಹೀರಿದ. ‘ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಜಿಗಾನೋಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಿಮ್ಮತೆನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೇ ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಹೊಲ್ಲಿ ಗೀತಿರುವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯಾಗಿ ಕೊಡಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧಾನ್ತದೇನೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ.’

ಅವನು ತಲ್ಲಿಂದ ಶತಪಥ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದು. ಇದ್ದುಕ್ಕಿಂತ ಅವನ ಮುಖಭಾವ ಬದಲಾಯಿತು.

‘ರೋಸಾಲಿಯ, ಕೇಳಿಲ್ಲ. ತಿರುಮೂಕಾದಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡೋಣ.’

ರೋಸಾಲಿಯಾಗೆ ಅವನ ಇರಾದೆ ತಿಳಿದು ಮಿಷಿಯಾಯಿತು.

‘ಹಲೇ ಮಸಾಯ ಇದ್ದಾನೆಯೇ? ಏನು ಹೋರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆಯೇ? ಓಹ್, ಇದು ಯಾರು ತಂಗಿ ಮಿಕತಾಳೇ? ನೋಡು... ನಮ್ಮ ಪಿಯಾನೋವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಇನಾಮು ಕೊಡಬೇಕೆಂದ್ರೆವೇ... ಹೋದು, ಇನಾಮಾಗಿ... ಅಲ್ಲ, ತಮಾವೆಯಲ್ಲ... ನಿಡವಾಗಲೂ... ಒಕ್ಕೆಯದು... ನಿಜ ನಿಜ... ಅದು ಕಟುಂಬಂದಿದ ಹೋರಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ? ಒಕ್ಕೆಯದು. ಆದಪ್ಪ ಬೇಗ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು

ಹೇಳು... ವಿಂಡಿತ ಬಿನ್ನಿ... ನನಗದು ಇಷ್ಟವೇ...’ ಅವನು ದಾರವಾಣಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಹೆಂಡತಿಯತ್ತ ತಿರುಗಿದ.

‘ಗೊತ್ತಾ ನಿನಗೆ?’ ಮೊದಲಿಗೆ ಆಕೆ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಮೂಲಿರ ದಿನಾಚರಣೆಯೇ ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ರೋಸಾಲಿಯ ಶ್ರೀಪತಿಪಟ್ಟಳು. ಯಾವೋ ತಾನು ಈಗ ತಾನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಿಧಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಲೆಂಬತೆ ಪಿಯಾನೋದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದ.

‘ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಿಷ್ಟೆಳವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಅವರು ತೆರಿಸುವಿಸಲಾರು. ನಮ್ಮ ಕಟುಂಬದ ಒಳಗೇ ಇರುತ್ತಿ. ನಮ್ಮದೂ ಅವರಧೂ ಒಂದೇ ರಕ್ತ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅದು ತಿಳಿಯತ್ತದೆ. ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಂಗಿತ ನುಡಿಸುತ್ತಿ. ನಿನಗದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ ಅಂತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಸಿಟ್ಪಾಗಬೇಡ’ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡ.

‘ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾರಂತೆ?’ ರೋಸಾಲಿಯ ಹೋಸ ಮದುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆ ಕೋಣೆ ತೆರವಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಧಾವಂತ ಪಟ್ಟು ಮಧ್ಯ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಮಾನಾಯ ಇಪಾಸೆಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಸಂಬಂಧಿಗೆ ದಾರವಾಣಿ ಕರೆ ಮಾಡಿದ. ಅವರಿಗೊಂದು ಪಿಯಾನೋ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜವೇ? ವಿಪರೀತವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವನು ಕೃತಜ್ಞ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನು ನಂಬಲೇ ಇಲ್ಲ.

‘ಇಲ್ಲ ಮಸಾಯ. ನಿಜವಾಗಲೂ. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಶೀರ ಸಣ್ಣದೆಯ ಗೊತ್ತು ತಾನೇ ನಿನಗೆ? ಇಲ್ಲಿ ಪಿಯಾನೋ ಇಡಲಾರೆವು. ಯಾವೋಗೆ ಅದನ್ನು ಯಾರ ಯಾರ ಕೈಯಲ್ಲಿಡಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಬೇಗ ಒಯ್ಯಲು ಯಾರನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿ?’

ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಆದರೆ, ಒಯ್ಯಿವ ಯಾವ ವಾಹನವೂ ಒರಲಿಲ್ಲ. ತಿರುಮೂಕಾದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಬಂಧಿ ಬಾರದಿರುವುದು ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು.

‘ಏನೋ ಎಡವಟ್ಟಾಗಿರಬೇಕು. ರೋಸಾಲಿಯ, ಕರೆ